

на този свѣтъ“. Случило се, че една година, като се бижалъ съ неприятелитѣ си, да го навиждѣ. За да си спаси живота, оставилъ войницитѣ и побѣгналъ въ една гора. Като бѣгалъ изъ гората, видѣлъ, че двама неприятели тичатъ подирѣ му, за да го уловждѣ. Като нѣмало гдѣ да се скрие, скрилъ се въ една дупка. На устата на тази дупка единъ паякъ си билъ исплелъ една мръжа. Щомъ влѣзълъ князътъ въ дупката, паякътъ на часътъ исплелъ пакъ мръжата си тъй хубава, като че не била никога скъсвана. Неприятелитѣ на княза, като се доближили до дупката, единътъ отъ тѣхъ казалъ: „чакай да видимъ, да ли не се е скрилъ въ тази дупка!“ Другия му отговорилъ: „я, че какъ може да бжде вжтрѣ! Не видишъ ли, че паяджината е цѣла? Ако князътъ се скриеше вжтрѣ, то паяджината трѣбваше да се скъса.“ — „Иманъ право,“ отговорилъ му първиятъ и си заминжали. Слѣдъ това князътъ разбралъ, че всичко, що Богъ е направилъ на този свѣтъ, е направено на мѣстото си и отъ тогава никога не укорявалъ Божиитѣ работи.

Тази картина ни показва, какъ кхщний паякъ се спустналъ по паяджината си отъ дървото на долу и какъ го гледатъ три малки пиленца. Пиленцата, като не биле никакъ виждали паякътъ, исправили се подъ него отъ долу и се чуджли, като какво животно е то. Всѣко отъ тѣхъ се мъчило да го клъвне, но ни едно отъ тѣхъ не могло, защото паякътъ ги лъгалъ, като се спущалъ по паяджината си ту долу, ту горѣ. Най послѣ паякътъ полегка, легка се вдигналъ чакъ горѣ на дървото, а пиленцата си останжли долу.
